

поне. — А че защо? — Защото лордът като не можаше да ся ожени за мене, понеже былъ жененъ, както казваше, поиска да запази честта ми, да не бѣдѣ баремъ изложена прѣдъ очитѣ на свѣтътъ... — И на кои рѣцѣ ся намѣрва сега чедото ти? — На здраво и азъ не знамъ. Толкозъ само знамъ и то споредъ увѣреніята на лорда че ся намѣрвало въ рѣцѣтъ на честны хора но сиромасы, на които лордътъ давалъ срѣдства за поддържаніето имъ. — До тука ты ми не каза нищо що ся касае до важнѣтъ часть на злочестинѣтъ ти. — Увличаніето отъ скърбѣтъ ми мя направи да ся забравямъ... рѣкохъ ти че лордътъ мя лѣстятъ. — Ей, каза ми. — Тѣзи жалостна истинна ми ѣ откри, една случайность. Научихъ ся и убѣдихъ ся че този чловѣкъ, за когото азъ мислехъ да е най шрвственыйтъ отъ чловѣцитѣ, былъ най подлыйтъ и развратенныйтъ. — О, вы злочесты сѣрдца на най благородныйтъ сѣщества! О, сѣдбино, ты що прѣсѣдувашъ всякога немилостиво чувствителныйтъ души. Има обаче таквызи признаци, щото и азъ не знамъ що треба да вѣрвамъ. — Заклевамъ ти ся че прѣдныйтъ день въ който ся увѣдомихъ за неговото къмъ мене невѣрство можахъ да ся обзаложѣ за чистотѣтъ и прѣданостѣтъ му.

Подиръ това мѣкнѣхъ и двѣтъ за малко и портытъ ся похлопахъ.

— Кой ли ще е, рече Янка и побърза да отвори.

И щомъ ся отвори портата прѣдстави хъ ся двама души, които Янка непознаваше никакъ, но читателитѣ ни добръ познаватъ.

Мацко и Гырджикътъ.

— Тази ли е г-нъ Аристовата кѣща? попыта Гырджикътъ. — Тази, отговори Янка. — Тука ли е самъ той днесъ?

— Не е тука, но ще си дойде, — Все едно; ный можемъ и на васъ да кажемъ; на ли сте вы неговата щерка? —